

Z obsahu:

**Přicházím jako
poutník lásky,
pravdy a naděje**

Slova Jana Pavla II.
při uvítacím ceremonie-
nielu na letišti »José
Martí« v Havaně

– strana 2 –

**Duch svatý jako
učitel světa**

Walter Lang

– strana 4 –

**Úmysly Apoštolátu
modlitby na
únor 1998**

– strana 6 –

Nikdy není pozdě

Rudolf Michael
Schmitz

– strana 7 –

**Úcta k Neposkvrně-
nému Srdci**

**Panny Marie –
cesta k Bohu**

Úcta k Nejsvětější
Panně je něčím
velmi velkým
a blahodárným pro
celou lidskou rodinu

– strana 8 –

Přijímání na ruku

Bývalý evangelický
farář D. Prentis
sděluje svou osobní
zkušenost...

– strana 12 –

**Světový den nemocných
11. února 1998**

V době, kdy se obvykle koná generální audience, při níž Jan Pavel II. pronáší své vzácné katecheze, které vám přinášíme vždy v plném znění, nastupoval papež do letadla ke své vpravdě historické 81. pastorační návštěvě. Protože po všem, co jsme prožili a co dále prožíváme, máme k osudu karibského lidu obzvláště blízko, znějí nám papežova slova ze vzdálenosti 8 000 km jako důvěrně známá.

Přicházím jako poutník lásky, pravdy a naděje

Slova Jana Pavla II. při uvítacím ceremonielu na letišti »José Martí« v Havaně

Přišel tedy ten šťastný den

Vzdávám díky Bohu, Pánu dějin a Pánu našich osudů, že mi dovolil, abych přišel do této země, kterou Kryštof Kolumbus popsal jako »nejkrásnější zemi, jakou kdy spatřilo lidské oko«. Když jsem tedy přišel na tento ostrov, na kterém byl před 500 lety vztyčen kříž, dodnes pečlivě strážžený jako poklad ve farním kostele v Barcoa, zdravím všechny se zvláštními pocity a velkým dojetím.

Přišel tedy ten šťastný den, tak dlouho očekávaný, kdy mohu vyhovět pozvání kubánských biskupů, které bylo vysloveno již před drahým časem, i pozvání, se kterým se na mne obrátil pan prezident republiky a které mi osobně předal při své návštěvě v listopadu 1996. Naplňuje mě zadostiučiněním, že mohu navštívit tento národ, být s vámi, že mohu spolu s vámi sdílet několik dní plné víry, naděje a lásky.

Je mi velkým potěšením, že mohu na prvním místě pozdravit pana prezidenta Dr. Fidela Castra Ruz, který mě poctil tím, že přišel a přivítal mě, a chci mu vyjádřit svou vděčnost za slova uvítání. Vyjadřuji své uznání také všem autoritám zde přítomným, jak diplomatickému sboru, tak všem těm, kteří obětovali svou vzácnou spolupráci, aby připravili tuto pastorační návštěvu.

Zdravím s hlubokými pocity své spolubratry v biskupské službě, zvláště pak pana kardinála Jaime Lucas Ortega y Alamino, arcibiskupa havanského, a každého z ostatních kubánských biskupů, stejně jako ty, kteří přišli z jiných zemí, aby se zúčastnili události této pastorační návštěvy a podobně jako při

jiných příležitostech obnovili a posílili těsná pouta společenství a lásky svých dílčích církví s církví na Kubě.

Při tomto pozdravu se mé srdce otevírá také s velkou láskou k drahým kněžím, jáhnům, řeholníkům a řeholnicím a k věřícím, jimž jsem jako pastýř a služebník všeobecné církve dlužníkem u Pána. (srov. Lumen gentium 22). Ve vás všech vidím obraz této místní církve, tolik milované a tak stále přítomné v mém srdci, a cítím se být velmi solidární a blízký vašim aspiracím a vašim legitimním tužbám. Kéž Bůh dopřeje, aby tato návštěva, kterou dnes zahajuji, posloužila všem k oživení úkolu **nasadit vlastní úsilí pro uskutečnění těchto očekávání** za přispění každého Kubánce a s pomocí Ducha svatého. Vy jste a musíte být protagonisty svých osobních i národních dějin.

Zdravím také srdečně všechny kubánský lid a obracím se na všechny bez výjimky: na muže i ženy, staré i mladé, dospívající i děti, na osoby, se kterými se setkám, i na ty, kteří se nemohou zúčastnit těchto rozličných slavností z různých důvodů.

Přicházím, abych dodal odvahy vaší lásce

V této apoštolské cestě přicházím, abych vás jménem Páně posílil ve vaší víře, oživil vaši naději a dodal odvahy vaší lásce; abych s vámi sdílel vašeho hlubokého náboženského ducha, vaše strasti, vaše radosti a vaše utrpení, když budeme slavít jako údy velké rodiny tajemství Boží lásky, abychom je učinili stále hlouběji přítomné v životě a historii tohoto vznešeného lidu,

žizničního po Bohu a duchovních hodnotách, které vám církev po pět století své přítomnosti na tomto ostrově nikdy nepřestala rozdělovat. Přicházím jako poutník lásky, pravdy a naděje s přáním dát nové impulzy dílu evangelizace, ve kterém tato místní církev i uprostřed všech těžkostí pokračuje s vitalitou a apoštolským nábojem a kráčí tak vstříc třetímu křesťanskému tisíciletí.

Kristus nám zjevil pravdu o člověku

Při plnění své služby jsem vždy zvěstoval pravdu Ježíše Krista, který nám zjevil **pravdu o člověku, o jeho poslání ve světě, o velikosti jeho úkolu a nedotknutelné důstojnosti**. V tomto smyslu je služba člověku cestou církve. Dnes přicházím, abych se podělil s vámi o své hluboké přesvědčení, že poselství evangelia vede k lásce, k odevzdanosti, k oběti a k odpuštění, takže můžeme říci, že **národ, který se dá touto cestou, má naději na lepší budoucnost**. Proto v prvním okamžiku svého pobytu mezi vámi chci vám říci se stejnou pevností jako na počátku svého pontifikátu: **»Nebojte se otevřít své srdce Kristu!«** Dovoďte mu, aby vstoupil do vašeho života, do vašich rodin, do vaší společnosti, aby se takto mohlo všechno obnovit. Církev opakuje tuto výzvu a povolává všechny bez výjimky: jednotlivce, rodiny, národy, aby ve věrném následování Krista nacházely plný smysl svého života v tom, že se dají do služeb svých bližních, upraví své vztahy v rodině, na pracovišti, ve společnosti, neboť to bude k velkému prospěchu vlasti i celé společnosti.

Církev vždy hlásala Ježíše Krista, i když to někdy musela dělat s nedostatečným počtem kněží v obtížných podmínkách. Toužím vyjádřit svou vděčnost tolika kubánským věřícím za jejich věrnost Kristu, církvi a papeži a také **za jejich úctu, jakou zachovali k nejautentičtější náboženské tradici, kterou přijali od svých předků a o které vydali své svědectví v utrpení a touze**. To vše bylo vyváženo při mnoha příležitostech v projevech solidarity, jakou projevila jiná společenství Ameriky i celého světa. Nyní jako vždy touží kubánská církev, aby mohla užívat potřebný prostor a mohla tak pokračovat ve své službě všem v souladu s posláním a učením Ježíše Krista.

Otevřít Kubu světu a svět Kubě

Milované děti katolické Církve na Kubě, vím, jak velice jste očekávaly tuto chvíli mé návštěvy, a vy víte, jak velice jsem po ní toužil já. Proto provázím modlitbou svá nevroucnější přání, aby tato země mohla všem nabídnout ovzduší svobody, vzájemné důvěry, sociální spravedlnosti a trvalého míru. Kéž se Kuba otevře všem velkolepým možnostem světa a kéž se svět otevře Kubě, aby tento lid stejně jako každý člověk a každý národ mohl nalézt pravdu, pracovat pro pokrok, aspirovat na spolupráci a mír a mohl se dívat s důvěrou k budoucnosti.

V důvěře, kterou vkládám v Pána a s pocitem hlubokého spojení s milovanými syny a dcerami Kuby děkuji ze srdce za toto vřelé přijetí, jakým začíná moje pastorační návštěva, kterou svěžiji **mateřské ochranně Nejsvětější Panny z Caridad del Cobre**. Žehnám ze srdce všem a zvláště chudým, nemocným, vyděděncům a všem, kteří tělesně nebo duševně trpí.

Pochválen buď Ježíš Kristus.

*Podle L'Osservatore Romano 23. 1. 1998
Mezititulky a zdůraznění redakce Světa*

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 6,1-2a.3-8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové.

Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem.

Tu jsem zvolal: „Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!“

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“

Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2. čtení – 1 Kor 15,1-11

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo.

Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církve. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou.

Ale ať už já, nebo oni: tak to kažeme a tak jste v to uvěřili.

Pokračování na str. 5

Myšlenka na neděli

BOŽÍ KONKURS

Zamyšlení nad nedělními texty

Pane, vždyť já jsem člověk hříšný!

Začni své dnešní rozjímání vroucí prosbou k Duchu svatému, aby ti dal nejprve poznat a prožít tvou vlastní hříšnost, slabost a nehodnost. Pros jej, aby sis nejen připouštěl, ale byl hluboce přesvědčen, že si sám za sebe nezaloužíš, aby ti seslal sebemenší paprsek světla. Není to pouhá hra nebo cvičení, při kterém si máš něco namlouvat. Spíše sis zvykl namlouvat si opačnou skutečnost. Začni prosbou: »*Pane, chceš-li, můžeš mě očistit*⁽¹⁾ od mého sebeklamu, i když *nejsem hoden* ani toho, *abys vešel ke mně*⁽²⁾ a ukázal mi skutečnou pravdu o mně samém.« Čím hlubší a upřímnější bude tato tvoje výchozí dispozice, tím bližší ti budou Boží služebníci, se kterými se tentokrát setkáváš ve třech nedělních čteních.

První čtení tě opět činí svědkem, jak Bůh volá do svých služeb velkého starozákonního proroka. Dává mu nejdříve nahlédnout do otevřeného nebe. Padni s Izaiášem na tvář před Boží velebností a poslouchej *serafy*, s jakou vděčnou úctou zpívají *Svatý, svatý...* Izaiáš však netone v úžasu, nýbrž se děsí, že i přes svou hříšnost mohl spatřit Boha. Cítí se vinen nejen sám za sebe, ale za všechny lid, z něhož pochází. Je pevně přesvědčen, že musí zemřít. Čím více je omilostněn pokorný, tím více prožívá svou nehodnost a sklání se před Bohem. A právě takový postoj pravdy a upřímnosti vábí Nejvyššího, jehož milosrdenství má tu moc, aby *jediným uhlíkem* spálil jeho hřích. Ten, který byl přesvědčen, že zasluhuje smrt, spolu s očistěním získává nový život. Komu tedy náleží tento dar, který nyní dostal? Velkému Dárci: Můj Pane, vezmi si mě, *zde jsem, pošli mě*, kamkoliv chceš.

* * *

Stejný div milosti se může opakovat po osmi staletích na břehu Genezaretského jezera, protože i zde potkává Pán skutečnou pokoru srdce. Nejdříve však je nutné *zajet na hlubinu*, aby se právě zde, v lidsky bezvýhodné situaci, mohl odehrát přesvědčivý zázrak Boží moci. Podmínkou pro uskutečnění tohoto divu je však Šimonova poslušnost: »I když jsem přesvědčen, že je to zbytečné, *na tvé slovo, Pane, spustím síť*.« Nikdy nemůžeš mít tolik znalostí a zkušeností, abys mohl nedbat na *Pánovo slovo*. Vidíš tu na vlastní oči, jak se to vyplatí: lodi se potápějí pod nákladem ryb. Ale

náhle Šimon, podobně jak Izaiáš, více než zázračnému úlovku se dívá tomu, že se to stalo právě jemu, ačkoliv je *člověk hříšný*. Nejasá, nesvolává druhy, aby se pochlubil množstvím ryb, jaké tu ještě nikdy neviděli. Nevidí tíži úlovku, protože cítí tíži vlastních hříchů. Zkušený lovec ryb se sám ocitá v síti. Čím hlouběji se propadá ve svém sebepoznání, tím výše jej pozvedají zcela nečekaná Ježíšova slova: *Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi*. Na Pánovo slovo *spustil síť*, na Pánovo slovo *všechno opouští, aby šel za ním*.

* * *

A do třetice zajdi do Damašku a nech si vyprávět, jak se stal z Šavla Pavel. Proč si Ježíš vybral právě svého nepřítele, aby si ho tak pevně připoutal k svému Srdci? Protože Šavel vyznává, že *nebyl hoden* a že je *nedochůdče*. Jak vidíš, není takové hlubiny, ze které by tě Pán nemohl vyzvednout až k sobě. Jen jediné je k tomu nezbytné: abys přiznal se vši upřímností sobě i jemu, že jsi na dně: *Jsem člověk nečistých rtů, jsem člověk hříšný, poslední ze všech, jsem jen nedochůdče*. To je konkurs, který Ježíš vyhláší, nikoliv: Předvedte se, kdo jste větší, silnější, kdo z vás umí víc! Právě naopak: Kdo jsi zcela jist, že pro svou hříšnost nejsi k ničemu, právě tebe hledám: *Neboj se. Jen mojí milostí budeš tím, čím budeš. Pojď za mnou a nenechávej mou milost ležet ladem*.

Našel jsi už ochotu a odvahu *opustit všechno*? Neboj se, to se ti jen zdá, že opouštíš příliš mnoho. Ve skutečnosti opouštíš jen klamná zdání. Tvé spoléhání na sebe a na své nápady je ve skutečnosti stejně jalové, bezvýsledné jak Šimonův noční lov. Udělej místo pro Ježíšův zázrak, přiznej si před vznešenou Boží velebností, že jsi a zůstaneš jen ubohý, neschopný a hříšný. Chceš-li vidět Ježíše, nehrň se dopředu a nestav se na odív. *Zařaď se až po všech jako poslední*, tam jej uvidíš. Připusť bezvýhradně pravdu o sobě, a pak teprve poznáš úžasnou a strhující pravdu o něm. Stejně jak u těch tří se Pánu vyplatí vyzvednout si tě až ze samého dna, abys pak jediné *jeho milostí* byl nějak užitečný. Pak ovšem máš pro svou vděčnost jen jednu možnost, totiž udělat to, co je spravedlivé: zasvětit se mu, vrátit mu zcela sama sebe a *pracovat pro něho až do únavy daleko více než všichni ostatní*.

Jestliže se ti zdá, že to nechápeš a že to nedokážeš, obrať se na Marii, *nepatrnou služebnici*. Ona ví nejlépe, jak tě uvést mezi *nizké a hladové, které Hospodin povýší a nasytí*⁽³⁾, abys pak také mohl pomáhat *lovit lidi*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,3; ⁽²⁾ srov. Mt 8,8; ⁽³⁾ srov. Lk 1,46n

Duch svatý jako učitel světa

Walter Lang

Pojem světa v Písmu sv.

Když mluví Písmo svaté o světě, nemá vždy na mysli totéž. Především je světem to, co vyšlo z Boží ruky při stvoření, takže Písmo vyznává: *A viděl Bůh, že je to dobré.* Svět je také to, co přišel Kristus zachránit: *Bůh poslal svého Syna nikoliv, aby svět soudil, nýbrž aby svět byl skrze něho zachráněn* (Jan 3,10). Je tedy svět v bibli také tím světem, který byl pro odpor k Bohu zatížen dědičným hříchem. To je ten svět, o kterém říká Ježíš: *Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by vás miloval jako své vlastnictví, ale protože nejste ze světa, ale já jsem si vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí* (Jan 15,18nn). Je to svět, pro který máme být solí, aby získal tu správnou chuť, ale kterému se nesmíme přizpůsobit, protože bychom ztratili svou »chuť« a nebyli bychom k ničemu. Je to tedy svět, který je ovládnán Satanem (srov. Jan 16,7). Takové hodnocení světa jakožto světa hříchu nacházíme především v listech sv. Pavla a sv. Jana.

Úloha Ducha svatého ve světě

Smrtí a zmrtvýchvstáním skončila na jedné straně doba, kdy Ježíš působil ve světě, a na druhé straně začala doba, kdy do světa vstupuje Duch svatý, a proto Ježíš zdůrazňuje, že je dobře, aby ze světa odešel, neboť tak bude moci přijít Duch svatý a Utěšitel v jedné osobě. Ten převezme úlohu působení ve světě. Jak píše evangelista Jan, má Duch za úkol dosvědčit tři věci: že je hřích, spravedlnost a soud (Jan 16,7n).

Hřích světa

Ježíš sám nám již řekl, v čem spočívá hřích světa: že *neuvě-*

řili ve mne. Bezprostředně při tom myslíme na jeho protivníky, kteří jej nespravedlivě odsoudili a přivedli na Golgotu. Ale tento hřích v průběhu dějin dále narůstá. K odmítání Krista se přidružují všichni ti, kteří odmítají jeho vykoupění a nechtějí dovolit, aby je spasil. Patří tedy k hříchu světa i ona forma viny, jakou představuje neláska, nedůvěra a odboj proti Bohu, tedy nevěra, zatímco víra představuje vždy úkon důvěry, poslušnosti a lásky vůči Bohu. Nepslušnost, ke které inspiroval had první lidi, spočívá v tom, že člověk nechtěl být Božím tvorem a odmítal podřídit se Bohu. Hřích tohoto světa je v tom, že člověk je sám sobě pánem a sám sobě se klaní. Tato sebevláda je spojena s nadějí, že může sám sobě dávat také zákony a rozhodovat si o tom, co je dobré a co je zlé, jak to bible spojuje s obrazem stromu poznání dobrého a zlého.

Když Duch svatý přichází na svět, aby mu dokázal, co je to hřích, nepředstavuje to pouhé odsouzení světa. Jeho úlohou je pokračovat v Ježíšově díle, který nepřišel odsoudit, ale zachránit. Přišel tedy, aby světu ukázal, co je to hřích, aby světem otřásl a přivedl jej k obrácení. Když Duch svatý sestoupil za hukotu větru v Jeruzalémě, vedl Petra, aby veřejně vystoupil před Židy. Svým líčením Kristovy nespravedlivé smrti tak pohnul posluchače, že se ptali, co mají dělat. Duch svatý je tedy ústy Petrovými vyzval, aby se obrátili a dali se pokřtít. Kromě toho, že ukazuje na hřích, který má být překonán obrácením, je úkolem Ducha svatého ukázat existenci »odsouzeného hříchu«, který odpuštěn být nemůže. Ježíš mluví o vládci tohoto světa Satanu, že již byl odsouzen. Ale

i člověk se může dopustit viny, která nemůže být odpuštěna ani na tomto, ani na onom světě: to jsou hříchy proti Duchu svatému (srov. Mt 12,31n). Vina urážky Ducha svatého spočívá v tom, že člověk odmítá Boží lásku, která způsobila, že se Bůh stal člověkem a zemřel na kříži, a kterou má zprostředkovat Duch svatý, že tedy člověk tvrdšíjně trvá na svém sebeospravedlnění a věří, že nepotřebuje žádné vykoupění, anebo nemá důvěru a víru, a proto se nechce nechat spasit. Neodpuštělnost těchto hříchů spočívá podle svatého Tomáše v tom, že vylučují právě ty prvky, které vedou k odpuštění. Tento hřích tedy spočívá v odmítnutí spásy, kterou Bůh nabízí lidem skrze Ducha svatého a která působí silou oběti přinesené na kříži. Jestliže člověk odmítá zahlazení viny, které vychází z Ducha svatého a má spásný charakter, odmítá tím příchod Utěšitele, příchod, kterým se naplňuje velikonoční tajemství a Kristovou krví obmývá naše svědomí od mrtvých skutků. Víme, že ovocem takového očištění je odpuštění hříchů. Kdo odmítá Ducha a Krev, zůstává tedy v mrtvých skutcích, v hříchu. Hřích proti Duchu svatému spočívá tedy v radikálním odmítnutí odpuštění, které Duch svatý zprostředkuje a které je předpokladem obrácení. »Neodpuštění« tedy přímo souvisí se setrváním v nekajícnosti (Dominum et vivificantem 46). I tajemství zla je neproniknutelné. Setrvávání v hříchu, které vede do neštěstí, je stejně nepochopitelné jako láska Boha, který sám sebe ponižil, aby nás zachránil.

Musíme bohužel konstatovat, že hříchy proti Duchu svatému jsou dnes přímo v oblíbené a nejsou nijak ojedinělé. Největším ohrožením, které vychází z modernismu, je ztráta vědomí viny. Osvícenství, které postavilo člověka do středu a učinilo z něho měřítko všech věcí, má

velký úspěch. Člověk dnešní doby žije tak sebevědomě a je si tak jist svou spravedlností, že nejen pokládá všechno, co dělá, za správné, ale dokonce nevěří, že by existovaly nějaké hříchy, a proto pokládá sám sebe za zcela bezhříšného. Kdo takto smýšlí, nepotřebuje žádného Vykupitele ani Ducha svatého. Nevěří v toho, který za nás umřel, aby nás osvobodil, a propadá nihilismu.

Spravedlnost u Otce

Následky dědičného hříchu, náklonnost ke hříchu, utrpení, nouze a smrt zůstanou na světě až do posledního soudu. Stejně jako tento svět nemůže dát dokonalé štěstí, dokonalé naplnění a trvalou lásku, nemůže být na tomto světě ani dokonalá spravedlnost. Když Ježíš mluví o tom, že Duch svatý ukáže světu spravedlnost, pak myslí především na křivdu, kterou utrpěl na kříži a která trvá dodnes neusmířena jako obžaloba světa. Protože však odešel ze světa a šel k Otci, dostalo se mu spravedlnosti, neboť Otec jej oděje slávou, která náleží Synovi. Na této slávě má účast také lidská přirozenost, která bude ospravedlněna po utrpení a smrti.

Duch svatý, soudce a Pán tohoto světa

Když Pán Ježíš říká, že vládce tohoto světa již je odsouzen, pak to platí jedině pro nadpřirozený svět, stejně jako Kristovo ospravedlnění po smrti na kříži se dokonává teprve u Boha. Neboť zde na světě vládce tohoto světa je stále mocný a schopný jednání, takže Duch svatý a vládce světa

jsou protivníky, kteří bojují o člověka a o moc.

Vládce tohoto světa láká k uctívání hmoty, její absolutizaci a zbožštění a má radost, když člověk připoutá své srdce k pomíjivým věcem a pokládá bližní pouze za obtížné konkurenty, a proto je nenávidí. Jeho život se stává nesmyslným a prázdňným.

Duch svatý naopak dává poznat svět jako Boží výtvar a vede nás k tomu, abychom obraceli svůj zřetel k Bohu, neboť on světil svět lidské odpovědnosti. Bližní máme podle přání Ducha svatého milovat, protože byli stvořeni jako Boží obraz a protože se od svého vtělení v každém člověku odráží sám Kristus, který řekl: *Cokoliv jste učinili jednomu z nejmenších mych bratří, mně jste učinili.* (Mt 25,40) Tak nám dává Duch svatý prožívat plnost, odpovědnost za svět a osobní lásku.

Satan jako vládce tohoto světa požaduje pro člověka neomezenou svobodu a bezmeznou autonomii. Každý člověk má být ponechán, aby si dělal, co chce; neboť jestliže je člověk mírou všech věcí a určuje sám sebe, je Bůh zatlačen do zapomenutí a člověk propadá nebezpečnému nihilismu, protože neomezená svoboda jej nejen ohrožuje, ale vede jej na dno a do nicoty.

Duch svatý naopak vede člověka k oné svobodě, kterou nenarušuje ani poslušnost vůči Bohu ani poddanost řádu, kterou Bůh vložil do stvoření a která se projevuje v přírodních zákonech. Vede ke svobodě Božích dětí, k uznání stvoření jako díla všemohoucí Nejsvětější Trojice; neboť Otec ve své všemohoucnosti svět stvořil, Syn, jako prvorozený všeho tvorstva, jej ve své moudrosti uspořádal a vybavil záko-

ny a Duch svatý, Duch lásky, jej vede k lásce a konečnému naplnění.

Vládce tohoto světa miluje, když se člověk vrhne do požitků života a v konzumu zapomene na všechno vyšší, neboť tak jej drží pod svou vládou a s ním i celý svět.

Duch svatý naopak poukazuje na Krista a vede člověka k následování Ukřižovaného, aby jej naučil sebeoběti, odříkání a aby tak rostl v lásce ke vzkříšení.

Když se podíváme na naši pluralistickou společnost a na moderní svět a ptáme se, jakým duchem se tento svět řídí, snadno poznáme, že je to duch vládců tohoto světa.

A když chce vládce tohoto světa proniknout do církve, stojí Duch svatý proti tomu, protože Kristus a jeho spasitelská zvěst nejsou z tohoto světa.

Dary Ducha svatého

Izaiáš mluví o darech, které přijme Mesiáš, až přijde na svět (11,2 nn). Je to sedmero darů Ducha svatého, kterými obdarovává Duch při birmování každého věřícího, aby stařečně vyznával víru a nesl ji do světa:

Moudrost k správnému hodnocení věcí z hlediska víry a krozeznávání cíle a správných prostředků. **Rozum**, který nám dává správně rozlišovat přirozené a nadpřirozené, **radu**, abychom se nemuseli rozhodovat zcela sami, **sílu**, abychom vydrželi v těžkostech, **vědění**, abychom viděli a chápali souvislosti, **zbožnost**, abychom se již na tomto světě orientovali k onomu světu, a **bázeň Boží**, která spojuje úctu s opravdovou láskou.

Hřích bezbožnosti

Proti darům Ducha svatého stojí sedm »darů«, které pod-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás všechny opět zvou k modlitbě.

Jen modlitbou, drahé děti, se vaše srdce promění, stane se lepším a citlivějším pro slovo Boží.

Dítky, nedovoďte, aby vás satan tahal sem a tam a dělal s vámi, co chce.

Zvu vás, abyste byly odpovědné

a rozhodné a abyste věnovaly Bohu každý den v modlitbě.

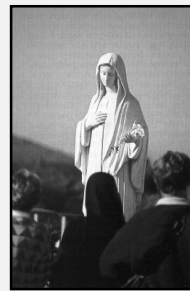
Mše svatá, dítky, ať vám není zvykem, ale životem.

Žijete-li každý den mši svatou, pocítíte potřebu svatosti a porostete ve svatosti.

Já jsem vám blízko a přimlouvám se u Boha za každého z vás, aby vám dal sílu změnit své srdce.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medjugorje 25. 1. 1998

„...rozhodnout se jednat tak, aby vše směřovalo ke mši svaté...“

Už sv. Pavel říkal: „Dobro, které chci, nedělám, a zlo, které dělat nechci, dělám.“ Všichni máme velká přání, všichni bychom chtěli dělat radost Panně Marii a praktikovat její poselství, ale každý z našich dnů se uzavírá mnohým doznáním bezmoci a selhání.

Avšak Maria nechce, abychom se nechali odradit; ona nás učí jedné cestě, posloucháme ji: Svatost, kterou hledáme, aniž bychom jí mohli docílit, není naše, je Boží.

Mše sv. je místem, z něhož proudí všechno posvěcení, proto ji máme intenzivně žít, aby se stala celým naším životem. Mohli bychom říct, že mše sv. bude žít v nás, že v nás bude pokračovat téměř nevědomky. Věnovat svůj den Bohu, to je rozhodnout se jednat tak, aby se vše sbíhalo ke mši svaté. Tak

poznáme sjednocující princip našich činů, myšlenek a citů.

Đábel je etymologicky ten, který roztrušuje, rozděluje, který vniká do nejmenšího rozštěpení, které v nás nalezneme, jako mráz vniká do nejmenší škvíry skály, a tak může způsobit roztržení nejtvrďšího kamene.

Chápat a žít ten princip jednoty je základní potřebou, ale je velmi důležité osvojit si, jako Mariin pokyn, její výzvu k odpovědnosti a odhodlanosti. Pevné rozhodnutí je skutečně to, co nám umožní zůstat na této cestě spásy.

Bratr Efraim.

k poselství Královny míru,
z 25. 1. 1998

„Každý život je mší a každá duše je hostií... Hostií tvé mše jsi ty sama...“ říká někde Marta Robinová.

porují bezbožnost světa a které prosazuje vládce tohoto světa.

Bezbožnost ovládá člověka, který propadá konzumu a žije jen pro požitky.

Bezbožnost ovládá člověka, který propadl hmotě a věří jen tomu, co vidí.

Bezbožnost ovládá člověka, který stačí sám sobě a není schopen lásky a služby.

Bezbožnost ovládá člověka, který propadá závislostem a nemá žádný cíl.

Bezbožnost ovládá člověka, který žije jen pro přítomnou chvíli a nemá žádnou naději.

Bezbožnost ovládá člověka, který není schopen mlčení, úžasu a modlitby.

Bezbožnost ovládá člověka, který odmítá hledat Krista – Cestu, Pravdu a Život.

Úmysl všeobecný:

**AŽ SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ V KATECHEZI
A V ŽIVOTĚ CÍRKVE NABÝVÁ STÁLE
VĚTŠÍHO VÝZNAMU.**

Druhý rok přípravy na jubileum 2000 je věnován Duchu svatému, a tedy i svátosti biřmování. V apoštolském listě Tertio Millenio Adveniente (TMA) o přípravě na jubilejní rok 2000 Jan Pavel II. píše: „Proto náleží k hlavním povinnostem příprav jubilea znovu prozkoumat přítomnost Ducha, který působí v církvi jednak svátostně, zvláště pak skrze svátost biřmování, a jednak v různých charismatech, úřadech a službách, které on sám zavedl pro její dobro.“ (TMA 45)

Biřmování je tedy svátost Ducha svatého. A jako nebyla v minulosti doceněna třetí božská osoba, tak byla v pozadí i tato svátost. Sv. Cyprián hovoří o křtu a biřmování jako o dvojsvátosti. Tradice slavení svátosti biřmování jsou rozdílné v západních i východních církvích. Na východě je v obřadu biřmování zdůrazňována spojitost se křtem a splynutí biřmovanců s věřící obcí. Na západě je zdůrazňována skutečnost, že udělovatelem je biskup. Tak s růstem počtu farností

a křtů byly tyto dvě svátosti v 5. století od sebe odděleny.

Svátost biřmování připomíná první Letnice v Jeruzalémě a dnes je aktualizuje. Duch svatý, který se touto svátostí uděluje, má stejnou sílu a moc jako tehdy a je schopen obnovit tvářnost země. Je nutné znovu objevit hodnotu a sílu našich Letnic v této svátosti.

Ještě za hluboké totality žádal jeden student známého své rodiny za kmotra při biřmování. Ten mu odpověděl:

„Děkuji Ti za pozvání k návštěvě u příležitosti biřmování. Ano, souhlasím, rád se ho zúčastním jako Tvůj kmostr. Ale... Možná že z mamčinčina vyprávění, možná že z našich návštěv ses dověděl, že duchovní život se stal hlavním cílem v mém životě. O to víc si proto vážím této svátosti. Nehledím na ni jen jako na společenskou událost, které nutno se zúčastnit, aby nás sousedé nepomluvili. Víím, že většina žadatelů o tento dar Ducha svatého si odposlouchá několik hodin výuky, nastojí se, avšak spíše než

Úmysl misijní:

**AŽ MLADÁ KŘEŠŤANSKÁ SPOLEČENSTVÍ
NACHÁZEJÍ KVALIFIKOVANÉ A SCHOPNÉ
FORMÁTORY PRO SEMINÁŘE A STŘEDISKA
VYŠŠÍHO VZDĚLÁNÍ.**

Úmysl národní:

**AŽ KŘEŠŤANÉ RÁZNĚ ODMÍTAJÍ VŠECHNY
SVODY K RASOVÉ A NÁBOŽENSKÉ
NESNÁŠENLIVOSTI, PŘÍTOMNÉ V NAŠÍ
SPOLEČNOSTI, A ZASTÁVAJÍ SE VŠECH
DISKRIMINOVANÝCH.**

MODLITBA A MEDITACE

„Drazí bratři a sestry! Člověk je zván ke svatosti, k tomu, aby byl tvůrcem lidstva, obnoveného Boží slávou. Věřící se skrze křest stává svědkem této nadpřirozené naděje, která doprovází putování člověka na zemi. To je často poznamenáno zkouškami a utrpením. Církev na II. vatikánském koncilu opět potvrdila, „že všichni křesťané, jakéhokoliv stavu a druhu jsou povoláni k plnosti křesťanského života a k dokonalosti v lásce“ (LG 40). Křesťané jsou vyzýváni stát se pro druhé světlem na stezkách světa svým svatým životem.

Jan Pavel II., mše svatá
na letišti v Mariboru, 19. 5. 1996

v očekávání darů duchovních se těší na nějaký dárek ryze hmotný. Z prožití slavnostních okamžiků zůstane jen hrstka vzpomínek a všední život pokračuje dál, jako by se nic nestalo...

To je ovšem chybné, to je velmi chybné. Slavnostní obřad, při kterém se nás dotkne milost Boží, je pouhým začátkem dalších vztahů, které by se měly rozvíjet i naší spoluprací. V čem ta spolupráce spočívá? V osobním zdokonalování.

Ptám se Tě proto, zda chceš své odborné vzdělání, které nyní získáváš, trvale doplňovat i zušlechťováním své povahy?...

Kristus nám sdělil: Pokoru miluji, skromnosti učím, odříkání cením jako poklad duší, na kázni stavím život a vesmír, lásku však vytyčuji jako počátky, střed i nejvyšší vrcholy každé existence, každého kroku celého bytí.

Chtěl bys být také takový?

Víš, chci k tobě být upřímný, a proto Ti píši, že v kmostrství je velká odpovědnost před Kristem. Buď proto tak laskav a sám si dej otázku, zda

Tvůj přístup k daru Ducha svatého je tak opravdový, jak jsem Ti v dopise naznačil. V případě, že by Tvoje odpověď vyznívala do formálnosti ne tak hluboce myšlené, buď tak hodný a najdi si jiného kmotra, který by měl k celé záležitosti podobný přístup.

Jsem velmi náročný. Je proto zřejmé, že je mou touhou, aby můj kmoštěnec se stal vzorným, ba dokonce vzorovým člověkem, na kterého by andělé s radostí pohlíželi.

Jsme tedy dohodnuti: dostanu-li od Tebe znovu pozvánku s určením přesného data našeho příjezdu (možná, že bychom přijeli oba), víím, co mohu očekávat.

Nedojde-li Tvůj dopis, je to také odpověď, jiného typu, ale aspoň upřímná.

Pozdravuj maminku a vyřídí jí, že ji pozdravujeme a prosíme Pána, aby se její zdravotní stav opět zlepšil. Až jí to okolnosti dovolí, těšíme se na její dopis.

Vzpomínají...“

Připr. Antonín Holas SJ

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Lk 5,1–11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy.

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spustte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly.

Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mně: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“

Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Nikdy není pozdě

Rudolf Michael Schmitz

Čeho všeho se dočkáme v letošním roce? Znamení doby ve světě i v církvi ukazují na bouři. Nové epidemie, přírodní katastrofy, politické nepokoje, narůstající ohrožení svobody jednotlivce globálními informačními a kontrolními systémy, narůstající chudoba a klesající morální motivace, to a mnoho jiného poznamenává celý svět vážnými starostmi. Jak se zdá, ani v církvi to nevypadá lépe. Nechybí sice nositelů naděje ve společenstvích věrných víře a papeži a oddaných laických iniciativách, v celku však vypadá situace spíše kriticky. Bohu díky máme vpapeži Janu Pavlu II. osobnost, s níž je možno se identifikovat a která přitahuje lidi všech věkových skupin, takže má i v obtížné střední Evropě mnoho přívrženců. Ale reakce na volání po návratu k pořádku naráží přesto u mnoha nositelů úřadu i věřících na negativní reakci od otevřeného odporu až k shovívavé rezignaci. Těch rozhodných není mnoho.

A je to, lidsky souzeno, i docela pochopitelné. Neboť ten, kdo chce prosadit skutečné římské »pokoncilní« směřnice, ať už jde o liturgii, správu, vzdělávání kněží nebo pastoraci, i kdyby to dělal s největší možnou trpělivostí a láskou, musí počítat spíše s mučednictvím a přinejmenším se nedočkáme, že by někdy udělal něco jako kariéru. Poslušnost se trestá, neposlušnost se tváří jako právo obyčejné, nad rebelii se přivírají oči. Nad celou církevní situací, a to nejen v našich zeměpisných šířkách, visí, zdá se, Damoklův meč osudového »pozdě«, který jako by při každém papežově pokusu prosadit do každodenního života nějakým způsobem žádoucí řád opět klesl o kousek níž. Ať už tak učiní morální výzvou, jmenováním nebo novou instrukcí, provází tyto jeho pokusy jakási podivuhodná neúčinnost. Kdo by chtěl pochybovat o pravověrnosti a integritě našeho Svatého otce, ten rozhodně neporozuměl ani jemu ani způsobu hlásání evangelia, kterému se tento Kristův zástupce plně obětoval bez ohledu na svou osobu. Ale i ti, kteří obdivují jeho apoštolát, nemohou se ubránit dojmu, že pro konkrétní situaci v církvi jsou jeho kroky

jakoby neúčinné. Je snad generálem bez vojska? To určitě ne, ale jak už to bývá, mnoho těch, kteří volají »hosana«, nestojí s ním také pod křížem. Papež poznal stav církve. Právě proto se pokouší probudit naději tím, že shromažďuje kolem sebe nová hnutí, modlíci se laiky a mládež. Bude to stačit? Nezdá se, že je přece jen »pozdě«?

Tento rok i přes svou roli, kterou má na cestě k Velkému jubileu, anebo možná právě pro tuto roli, nese s sebou ve světě i v církvi nepopíratelné apokalyptické znaky. *A protože se značně rozmohla nepravost, ochladla u mnohých lidí láska* (srov. Mt 24, 12). Lidsky řečeno, realistický pozorovatel může dospět k závěru, že je opravdu »pozdě« něco ještě změnit, že jediným postojem, který ještě zbývá, je rezignace a čekání na konec. Volně podle E. M. Rilkeho mohli bychom říct: »Teď není čas na vítězství, teď je čas na přežití.« Ale tento druh rezignace, úzkostlivé »pozdě« je právě to, co by chtěl Zlý nasugerovat věřícím. Ochromující čekání na apokalypsu, strachuplné trnutí před zhroucením, šedivá beznaděje a zklamání smutek, malověrné vize nad-

cházejícího zániku, to jsou nástroje, s nimiž Satan při každém zlomu času a epochy drží lidi v šachu a brání jim, aby nečekali s hořícími lampami víry v rukou a nechystali se odvážně na Kristův příchod.

Přirozeně, musíme počítat s apokalypsou, je to naše povolání, očekávat vše překonávající rozhodující příchod Páně. A nesmíme přitom nuceným radostným optimismem zavírat své oči před znepokojujícími znameními doby. Ale tento realismus, tento pohled víry na skutečnost nemůže končit u přirozených věcí. Musí vzít v úvahu spíše nadpřirozené skutečnosti, »skutečnou skutečnost« všemohoucího milostiplného Božího jednání se stejnou vážností jako bouřkové mraky na světovém nebi. Proto budoval Noe archu, proto táhl Mojžíš na poušť, proto šel Jonáš do Ninive. Protože u Boha, dokud stojí tento svět, není nikdy »pozdě«, proto on může dát vždy nový začátek, i v ledovou dobu světa může darovat svou milost a pomoci tak víře k vítězství. Ostatně právě proto se Bůh stal člověkem a podstoupil smrt na kříži, aby vytvořil onu nadpřirozenou skutečnost, která dělá každé lidské »pozdě« bezpředmětným. Dávno před velikonočním jítrem bylo jasné, že Boží působení mezi lidmi není žádnou bezvýhodnou taktikou a nepřipouští konečně »pozdě«, pokud se člověk sám v odbojném nebo rezignujícím zoufalství nevrhne do náruče smrti. Právě k tomu by nás chtěl Satan vyprovokovat.

Je proto zapotřebí, abychom rok 1998 prožívali jako rok Páně s jasným a nepřikrášleným pohledem upřeným na kříž doby, ale stejně tak byli připraveni nést naději ve vítězství velikonočního rána. Ani v roce 1998, roce Ducha svatého, není »pozdě« znovu se pustit do boje s mocnostmi podsvětí

Zkoušky, které na vás přišly, jsou úměrné lidským silám. A Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet.

1 Kor 10, 13

v síle tohoto Ducha, který je duší církve. Nezapomeňme, že každá forma smutku a skleslosti je ďáblou zbraní, která nás má v tomto boji oslabit. V této bitvě již bylo dosaženo vítězství. Kristus je vítězem! Jak ne-realistické přikrášlování, tak rezignované černé vidění jsou znamením nedostatku důvěry v Boha. Uprostřed napoleonských zmatků napsal jeden neznámý kamaldulský mnich jménem Mauro Capellari úsměvnou knihu »Triumf církve«. O několik let později se tento mnich stal papežem a připravil jako Řehoř XVI. tento triumf 19. století. Triumf církve je však vždy triumfem Kristovým, s nímž můžeme a musíme počítat, neboť od doby jeho prvního příchodu žijeme v době, která bude korunována jeho konečným návratem. *Povstaň, Pane, a rozhodni svou při.* Tak můžeme prosit slovy žalmisty. *Maranatha! Pjíd, Pane Ježíši,* můžeme volat z času do věčnosti, protože potřebujeme naléhavě jeho pomoc. Jestliže je naše víra v jeho všemohoucnost a v jeho přítomnost v církvi větší než náš strach z možných důsledků našeho odvážného jednání v jeho službách, pak o nás platí slova Písma: *Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, již jste dostali a budete to mít* (Mk 11, 24). Není »pozdě«, dokud můžeme počítat s Kristem. On je Pánem časů, světa a církve. Proto je každý strach z budoucnosti nevhodný. Sem tam nás jistě přepadne, ale Kristus nás povzbuzuje: *Nebojte se a věřte mi* (Mk 5, 36). V tom je tajemství neohroženosti velkých papežů. Následujme je.

Z Fels 1/98 přel. -ra-

Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – cesta k Bohu⁽¹⁾

Úcta k Nejsvětější Panně je něčím velmi velkým a blahodárným pro celou lidskou rodinu, i když na ni pohlížíme třeba jen ze sociálního hlediska, jak to činí někteří myslitelé a spisovatelé, a to i takoví, kteří nejsou katolíci, ba ani křesťané.

Tato úcta pozvedá důstojnost ženy, »naší sestry lidské přirozenosti«, posvěcuje a oživuje rodinu, povzbuzuje všechny, aby k ní vzhlíželi a mysleli na věčná a nedělitelná dobra.

Ale pro křesťany je tato úcta sladkou povinností, příjemnou nezbytností; tak tomu chtěl sám Bůh, a proto se u nás mariánská úcta zakládá na učení víry, Písmu svatém, učitelském úřadu církve a na zkušenosti života v milosti.

Podle Písma svatého Maria vedena Duchem svatým řekla: *Od této chvíle budou mě blahoslavít všechna pokolení.* A proto je přirozené, že Boží děti chtějí patřit do počtu těch, kteří uskutečňují v průběhu staletí toto proroctví a napodobují tak archanděla Gabriela, sv. Alžbětu a onu ženu, která s nadšením pozdravila Ježíše a jeho Matku, když řekla: *Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, kterých jsi požíval* (Lk 11,27).

Učení církve je možno shrnout do těchto jednoduchých vět, které jsou výsledkem biblického zjevení a učení církevních otců:

1. Církve je Boží rodina a Matkou této rodiny je Maria; je to Boží zákon, aby děti ctily a milovaly svou matku, proto i kodex církevního práva ukládá věřícím zvláštní synovskou úctu k Panně Marii (Kanon 1186).

2. »Jelikož nebeský Otec nám chtěl dát svého Syna, našeho Vykupitele, prostřednictvím Panny Marie, je pochopitelné, že nám v Marii připravil cestu, po které máme jít k němu, abychom se láskyplně a pevně sjednotili s jejím Synem.« (Pius X.: Ad diem illum)

3. Křesťan má usilovat po celý svůj život, aby následoval Ježíše Krista: *Bratři, mějte v sobě stejné smýšlení, jaké měl Ježíš* (Fil 5,2). A jaké bylo smýšlení Ježíšova Srdce? Mnozí církevní učitelé odpovídají jednomyslně: byla to heroická láska k Otci, horoucí svatá synovská láska ke své Neposkvrněné Matce a něžná a pevná láska ke své snoubence církvi.

Křesťanství, to není gnóze, nýbrž život, život v Kristu pro slávu Boha Otce; je to tedy více či méně silná a uvědomělá zkušenost o Kristově životě v nás a o našem životě v Kristu; takováto zkušenost vždy zahrnuje také aktivitu Mariinu, její matefskou dobrotu, její pomoc a její nevýslovnou útěchu.

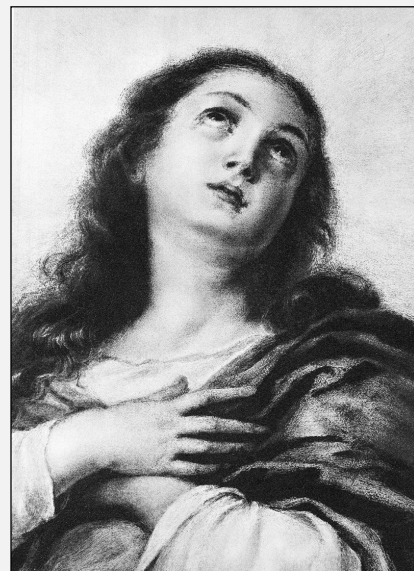
A proto ať už pro Ježíšův příklad, či pro slovo Písma, nebo pro přesvědčení, že jsme předmětem Mariiny lásky, i my ji chceme **vzývat, milovat a napodobovat.**

Tyto tři prvky tvoří podstatu kultu, kterým církev uctívá Pannu Marii.

Je dobré si zopakovat, že kult, kterým uctíváme Pannu Marii, se zásadně liší od kultu klanění, který vzdáváme jedině Bohu (latría), a kterým jsme povinni jedině jemu. Tato bohopocta převyšuje úctu, kterou vzdáváme andělům a svatým (dulia). Oni jsou našimi bratry a našimi spoluslužebníky, zatímco Maria je pravou a nejzbožnější Matkou vtěleného Slova, Matkou Kristovou a Matkou všech údů jeho mystického Těla. V případě Panny Marie se tedy jedná o úctu, která je výjimečná a jedinečná a obyčejně jí říkáme *hyperdulia*.

Velebí má duše Pána, můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, neboť milostivě pohlédl na svou nepatrnou služebnici.

Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení. (Lk 1,46–48)

To všechno se nerodí z našeho citu, i když to prožíváme i ve svém srdci, nýbrž je to působení Ducha svatého. On ustavičně vede církev, aby následovala Ježíše, který prokazoval také lásku, poslušnost a úctu své svaté a Neposkvrněné Matce.

Jelikož je tato úcta řízena Duchem svatým, nemůže být v rozporu s něčím, čím jsme povinni našemu Spasiteli; ale je-li správně chápána, a tak nám to vštěpuje církev, nemůže být něčím, co překračuje své meze, protože lidská bytost, i když je znovuzrozena z milosti, nemůže dosáhnout toho stupně lásky, jakou Ježíš ctil a miloval svou Matku. Naopak, úcta vzdávaná Panně Marii posiluje a umocňuje úctu, kterou vzdáváme Pánu Ježíši a nebeskému Otci. Potvrzuje to historická zkušenost.

Ve svých velkých zjeveních a ve svých opakovaných poselstvích opakuje nám ustavičně nebeská Matka, i když jinými slovy, to, co poručila služebníkům na svatbě v Káně Galilejské: *Cokoliv vám řekne, učíte* (J 2,5).

A je právě bolestnou skutečností a současně výzvou, i když nemile přijímanou za dnešních dnů, kdy úcta k Panně Marii tak poklesla, že kde se zjevuje Maria, tam se zjevuje i Ježíš, a kde se potlačuje, tam se potlačuje i Ježíš, zavírají se eucharistické svatostánky a z no-

vozákonního obětního oltáře se stává pouhý stůl a nedodržuje se to, co říká církevní tradice a sám duch evangelia.

Mariánský kult, chápáný jako láskyplná a dětská úcta k Matce našeho Pána, je tak starý jako sama církev; zrodil se ve večeřadle a jeho základem a principem jsou nejen první dvě kapitoly evangelia Lukášova, Matoušova a mariánská místa Janova evangelia a Zjevení, ale také apokryfy, které byly jako zhodnocené historické doklady zveřejněny v katakombách, a také v modlitbě *Pod ochranu tvou*, která je známá již ve třetím století křesťanské éry, tedy v době mučedníků. To vše je dokladem starobylosti, legitimacy, ba přímo nezbytnosti tohoto mariánského kultu.

Správně bylo napsáno, že synovská úcta křesťanského lidu k Panně Marii předešla její kult liturgický; a všichni, kdo nejsou zahaleni zastaralými předsudky, potvrzují, že jak soukromá, tak veřejná úcta k Panně Marii je nevysvětlitelná bez účasti Panny Marie na díle spásy, na tajemství Vtělení a Vykoupení.

Veřejný a liturgický kult Panny Marie má své kořeny v prvotní církvi, v církvi katakomb a mučedníků.

Již ve čtvrtém století je znám svátek *Panhagia* (Celá svatá), který po koncilu v Efe-

zu dostal název Svátek Matky Boží. Nesmíme zapomenout na dvě skutečnosti: ještě před koncilem v Efezu bylo tajemství Panny Marie slaveno spolu s tajemstvím Kristovým; když se efezský koncil konal r. 431 v bazilice Panny Marie, znamená to, že tehdy již existovaly chrámy, které jí byly zasvěceny, což je potvrzeno existencí syrsko-palestinského chrámu z nejnovejších archeologických nálezů v Nazaretě a také mariánskými hymny, které zaznamenal sv. Efrém.

Není možno popřít, že existence mariánského dogmatu, které bylo vyhlášeno na sněmu v Efezu, znamená výsledek živého a nezadržitelného mariánského kultu.

Tehdy vznikají první svátky: Očišťování Panny Marie (řecky Hypapante), Zvěstování, Narození a Skonání nebo Nanebevzetí, svátky, které záhy přešly z Východu na Západ; pak se připojily svátky Navštívení, Představení v chrámě a Neposkvrněného početí.

Charakteristickým pro tyto prastaré mariánské svátky je jejich historický základ v životě Panny Marie. K tomu později přistupuje kontemplace Mariiných tajemství, jako je tajemství bolesti, tajemství pomoci, jakou poskytuje křesťanskému lidu, vztahům k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a k eucharistii: to jsou svátky Panny Marie Bolestné, Panny Marie Pomocnice a svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, což jsou svátky, které uctívají velká tajemství naší víry a tajemství Mariina.

Pokračování příště

⁽¹⁾ Tento text je převzat z brožury *Il Cuore Immacolato di Maria Via a Dio* vydané s církevním schválením sdružením »Čestná stráž« při svatyni Neposkvrněného Srdce Panny Marie v San Marino. Autor si nepřál být jmenován a označil sám sebe *Indignus Mariae servus (Nehodný služebník Mariin)*.

Garabandal – varovný prst Boží (7)

Trest

Z těch tří budoucích událostí oznámených v Garabandalu je trest jedním z nejdůležitějších a nejbolestnějších. O tomto trestu mluvila Panna Maria hned na začátku zjevování. Tehdy ještě děti nedovedly pochopit dosah trestu na celé lidstvo. Matka Boží o něm mluvila jemně, aby děti nevylekala. A přece se jich to hodně dotklo, je to vidět z prvního odkazu, jehož slova si formulovaly samy. O tomto trestu se tam mluví dokonce dvakrát.

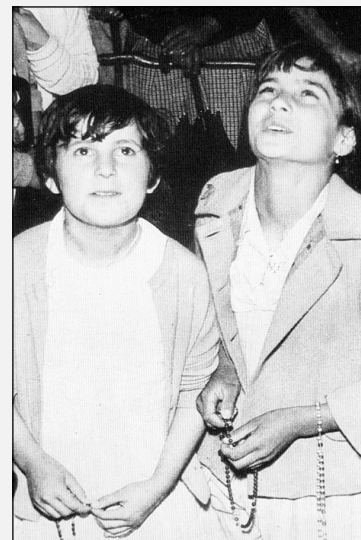
V čem bude trest spočívat, viděly děti dvakrát. O tom právě teď budeme mluvit.

Z druhého odkazu je jasné vidět, že trest je spojován s voláním po obrácení. Musíme se snažit o to, abychom ušli Božímu hněvu, říká se tam. Božímu hněvu proto, že jsme hřešili. V tomto odkazu se mluví také o kalichu, který už přetéká, kalich nebo číše znamená Boží hněv. V Garabandalu neřekla Panna Maria, že se už nebude zjevovat na jiných místech, že už přestane se svým napomináním. Je naprosto jisté, že nevynechá ani jednu příležitost, aby lidstvo zastavila na útěku před Bohem, protože tato cesta vede jen do záhuby. I když napomenutí Matky Boží jsou spojována se sankcemi, jsou to poselství radostná, protože ukazují, jak dosáhnout věčného štěstí.

Někdo může namítat: Proč se vůbec mluví o trestech, proč to vyhrožování, proč to práskání bičem? Profesor dr. Herrman Mengl, překladatel Písma sv., se nevyhýbá vysvětlovat i nejasná místa, jako je například 24. kapitola sv. Matouše, verš 28: – Kde je zdechlina, tam přilétnou také supi. – V poznámce vysvětluje smysl toho přísloví. Supi se dostaví vždycky, aby zlikvidovali něco, co už dozrálo, tak také Syn Boží přijde se svým trestem, když stav lidstva

to bude vyžadovat. – To píše evangelický znalec řečí, který po svém odchodu do důchodu cítil impuls Ducha sv., aby se pustil do překladu Písma. Určitě se nezajímá o nějaká mariánská zjevení a pak – tento jeho překlad vyšel v roce 1926. Tento vědec určitě poznal, že evangelium je radostnou zvěstí, ale současně obsahuje také „Běda vám!“, které označuje hranici, kam až člověk může beztrestně zajít ve svém odmítání Boha. Toto „Běda vám!“ je také součástí obou poselství z Garabandalu a je zaměřeno také na nás. Svým zapomináním na Boha přivolávají lidé na sebe Boží tresty. Garabandal nás chce především upozornit na tyto hranice, které lidé snadno a bezmyšlenkovitě přestupují. Právě proto jsme voláni Pánem Ježíšem, abychom se zastavili na cestě, která vede do zkázy, a Panna Maria neříká nic nového, když nás vyzývá k pokání a obrácení, protože už jsme věčnost ztratili z dohledu a své jistoty hledáme jen v hmotném zabezpečení. Saháme po zapovězeném ovoci, ke kterému nás svádí ten starý had, Boží protihráč, lhář a vrah lidí od počátku. Slibuje si v oznámeném trestu bohatou zeň. Právě proto se snaží ještě před trestem hodně lidí odtrhnout od Boha a tak je dostat do věčné zkázy.

I v Novém zákoně Pán Ježíš v řeči na rozloučenou mluví o očistě, a nejen tam. Naše Paní o tomto trestu mluvila s dětmi častěji, aniž by to formulovala jako odkaz. Mluvila o tom s vizionáři v souvislosti s návratem jejího Syna na naši zemi. O tomto návratu budeme ještě mluvit. Před tímto návratem musí být země očistěna od zla, které se rozšířilo po světě jako zhoubná nemoc. Dříve než přijde trest, o kterém se mluví podmíněně, jestliže se lidstvo neobrátí, bude lidstvo sužová-

Po celou dobu patření na Ni jsme se modlili růženec, Ona se jej modlila s námi, aby nás naučila dobře se modlit

no válkami, nevyléčitelnými nemocemi, katastrofami, hladomorem. Třetina lidstva může zahynout na tato neštěstí, další třetina může zahynout při trestu. Ačkoli vizionářky měly a mají z toho ještě dnes velký strach – o tom strachu mluvily také s autorem této knihy – přece měly velkou naději v tom, že nebeská Matka ochrání ty, kteří svůj život zaměřili k Bohu. Řekly také, že to není tak důležité, jestliže někdo v těch bolestných událostech ztratí život, hlavní věc je, aby byl věčně spasen. Trest vždycky zasáhne ta místa, kde bude něco zralé k likvidaci, říkal profesor Mengl. To také Panna Maria potvrdila před pětatřiceti lety v Garabandalu.

Když se lidstvo neobrátí...! A může se říct, že se lidstvo polepšilo od dob Garabandalu? Za současného vývoje lidské společnosti o nějakém pohybu směrem k lepšímu nemůže být ani řeč. Tváříme se, jako bychom na všechny problémy lidstva měli vlastní lék, vlastní recept, a není to vůbec pravda.

(Pokračování v příštím čísle)

(Se svolením autora zpracováno podle „Garabandal, der Zeigefinger Gottes“ od Albrechta Webra, překlad P. Pavel Kajetán Sasínek OFMCap)

Alexandrina – utrpení a sláva (6)

Válečné mraky se už začaly stahovat nad celou Evropou a v březnu 1939 byl papežem jako Pius XII. zvolen kardinál Pacelli. Pán Ježíš řekl Alexandrině: „To je papež, který zasvětil svět Srdci mé Matky.“ Se skličujícím zármutkem hluboce želel „nesčetných těžkých hříchů“ páchaných po celém světě a Boží Spravedlnost nemá na vybranou než „lidstvo potrestat“.

Alexandrina okamžitě nabídla sama sebe jako oběť za mír „v jednotě s Pannou Marií“. Pán Ježíš její oběť přijal a slíbil, že „Portugalsko bude války uchráněno“ a že Svätý otec bude „fyzicky ušetřen“, zato duchovně bude trpět velice.

Mezitím ďábel bez přestání pokračoval v útocích na Alexandrinu. Když viděl, že jeho útoky už na nemocnou ženu nemají žádný účinek, zdvojnásobil své úsilí a uchýlil se dokonce k fyzickému násilí a zuřivé zběsilosti, jak dělal svatému faráři arskému už o století dříve. Alexandrina svá trýznivá utrpení popisuje následovně:

V červenci roku 1937, když ďábel zjistil, že ani mučením mého svědomí, ani vnukáním hnusných myšlenek nijak nedělá pokrok, začal mě vrhat z postele, někdy v noci, někdy během dne. Zpočátku jsem tyto útoky před rodinou, s výjimkou Deolindy, tajila. Protože se ale prudkost Zlého zvyšovala, považovala jsem za svou povinnost říci o tom své matce a dívce, kterou jsme měly doma. Kdo viděl mé modřiny po pádech, byl rozrušen, ale neměl ponětí o pravé příčině. Jak plynuly dny, situace se zhoršovala. Deolinda byla nucena spát na matraci u mé postele a jedné noci mnou ďábel mrštil proti stěně tak, že jsem dopadla až na lůžko sestry. Deolinda vyskočila, chytla mě a velitelky přikázala: „Nahoru! Nahoru na

postel!“ A uložila mě zpět do postele. Vstala jsem znovu a vydávala ostré pískání. Když jsem si pak uvědomila, co jsem dělala, začala jsem plakat. Deolinda mě uklidňovala a říkala: „Netrap se, to nejsi ty.“ Následující noci se opakovalo totéž, a když se sestra snažila uložit mě zpátky do postele, křičela jsem: „Já nechci!“ a odstrkovala jsem ji od sebe.

Jedné noci, když mnou ďábel smýkal do různých koutů místnosti, aniž mě sestra mohla chytit, začala mi hlavou vířit slova, kterým jsem nerozuměla. Hořce jsem pak plakala a myslela, že nesmím přijímat Eucharistii, dokud se nevyzpořádám. Sestra se mě snažila ze všech sil ukonejšit, ale když mi slzy tekly stále, nabídla se, že půjde a promluví s P. Pinhem, který kázal v sousední farnosti.

Protože jsem nenašla odvalu říci Deolindě všechno, co se odehrávalo v mém nitru, požádala jsem ji o lístek s obrázkem Panny Marie a napsala jsem mu výčet toho, co se dělo. Uložila jsem jej pod polštář, než by Deolinda byla připravena k odchodu. Najednou přišel P. Pinho s jedním seminaristou. Přišel mi podat svaté přijímání, protože věděl, že farář není doma. Když mi řekl, že má s sebou Ježíše, hned jsem vysvětlovala, že bez zpovědi Ho nemohu přijmout, ale slzy a stud mi nedovolily cokoli dodat. Konečně jsem se mi po velkém úsilí podařilo říci mu, že jsem mu napsala lístek. Vzal si jej, přečetl – a pochopil vše. Snažil se mě pak uklidnit, ujišťoval mě, že tohle všechno předvídal, ale považoval za moudřejší zatím se mi o tom nezmiňovat.

Toto trápení se opakovalo mnohokrát, a dokonce hruběji. Mé tělo se pokrylo rudými podlitinami od úderů a ran, které jsem dostávala... Jednu útechu jsem měla, že mnoha lidem, kte-

ří mi přicházeli pomáhat v těchto útocích, byl dán tak živý důkaz o existenci pekla a že už ještě Pána Ježíše nikdy neurazí.

Ty útoky názorně popisuje P. Pinho následujícím způsobem:

Démon mučil Alexandrinu dlouhou dobu nejružnějšími způsoby, ale nikdy se jí nedotkl fyzicky. Vyhrožoval, že ji zničí, podnikal proti ní nejběsilejší útoky. Během dne se sotva našla hodina, kdy by necítila jeho pronásledování. Ty nejhorší chvíle nastávaly mezi polednem a třetí hodinou (kdy se modlila za kněze) a po deváté večer (kdy se modlila za ty, kdo hřeší proti čistotě). V těch chvílích nejen trpěla ďábelskými obsesemi, ale i okamžiky pravé posedlosti. Tato ochrnutá žena, která neměla žádnou sílu a vážila pouhých 33 kilogramů, se při svých bouřlivých zápasech s ďáblem prudce snažila vrhat se proti železným pelestem své postele a sama sebe kousala tak, že ani čtyři dospělí lidé ji nemohli úplně udržet. 7. října 1937 ji ďábel přinutil klít a vyslovovat neslušná slova, jejichž význam vůbec neznala.

Když se P. Pinho jménem Božím tázal po totožnosti neviditelného útočníka, každý v rozechvělé místnosti uslyšel strašlivou odpověď: „Já jsem satan. Nepochybuji, že jsem to já.“ Ďábel kněze proklínal a hrozil mu, že ho rozsápe.

Se slzami v očích prosila Alexandrina Pána Ježíše, aby zasáhl a tyto útoky ukončil. Něžně a pln soucitu jí vysvětloval, že potřebuje toto její další utrpení, aby mohl pomoci ještě více hříšníkům. Údajně jí v řadě extází řekl:

Moje dcero, utrpení je klíčem do nebe. Tolik jsem toho vytrpěl, abych otevřel nebe celému lidstvu, ale pro mnohé to bylo nadarmo. Říkají: „Chci si užít života. Přišel jsem na svět jen proto, abych si dopřál požitky.“ Říkají: „Peklo neexistuje.“ Já jsem za ně zemřel, ale

oni říkají, že se mě o to neprosili. Vytvořili bludy proti mně. Abych je zachránil, vybral jsem si jisté duše a na jejich bedra vložil kříž. Šťastná je duše, která chápe cenu utrpení! Můj kříž je sladký, je-li nesen z lásky ke mně... Vyvolil jsem si tě už od matčina lůna. Bdím nad tebou v tvých největších těžkostech. Já jsem je pro tebe vybral, abych měl smírnou oběť, která by mi podala mnoho zadostiučinění. Opírej se o mé Nejsvětější Srdce a najdi v něm sílu všechno vytrpět.

Během extází Pán Ježíš opakovaně naléhal, aby se podávalo zadostiučinění eucharistické:

Stále mi dělejte společnost v Nejsvětější Svátosti. Zůstávám ve svatostánku ve dne v noci a čekám, abych daroval svou lásku a milost všem, kdo mě navštíví. Avšak přichází jich tak málo. Jsem tak opuštěný, tak osamělý a tak uražený... Modli se za nešťastné hříšníky, kteří v otroctví svých vášní nepamatují na to, že mají duši, kterou musí zachránit, a že je věčnost očekává za malou chvíli... Mnoho lidí nevěří v mou existenci, nevěří, že žiji ve svatostánku. Proklínají mě. Jiní věří, ale nemilují mne a nenavštěvují mě; žijí, jako bych tam nebyl. Vybral jsem si tě, abys mi dělala společnost v těchto malých útočištích. Mnohá z nich jsou tak ubohá, ale jaké bohatství je uvnitř!... Vybrala sis jako Marie Magdalena ten lepší úděl. Vybrala sis, že mne budeš milovat ve svatostánku, kde na mne můžeš nazírat ne očima tělesnými, ale zrakem duše. Jsem tam opravdu přítomen jako v v nebi – s Tělem a Krví. Duši a Božstvím. Vybrala sis to, co je nejvznešenější.

Jednoho dne sloužil P. Pinho mši sv. v malém pokojíku na

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXVII.

Wilhelm Hünermann

Klášteř na Clainu nezůstal dlouho skrytý. Všechna nouze nacházelo útočiště u zbožných mnichů. Oblékali nahé, sytili hladové, obvazovali malomocným strašlivé rány. Skutky milosrdenství otvíraly srdce hlásání evangelia. Kněží a jáhni byli často celé dny na cestách, vyhledávali lidi v jejich nuzných chatřích, pečovali o nemocné, povzbuzovali zoufalé a vnášeli světlo do noci pohanství.

Boží požehnání bylo s nimi na všech jejich cestách a mnoho lidí vytrhli z bludu a přivedli ke křesťanskému společenství v Poitiers. Někdejší důstojník jízdy udělal ze svého společenství kohortu Boží, létající batalion, který byl na svém místě, když bylo třeba bojovat proti bludu a bídě. Jeho hlídky procházely zemí, cítily všechnu tělesnou nouzi a chudobu duchovní a všude upevňovaly říši Boží.

Bez odporu se to samozřejmě neobešlo. Právě krajina kolem Poitiers byla baštou pohan- ských bůžků a jejich kněží, druidů. Stejně jako za dob Cézarových stále ještě v lesních houštinách z oltářů Teutata, Taranis a měsíční bohyně Belisany stoupal kouř z krve obětovaných lidí a bylo třeba hodně trpělivosti, aby hlavy keltských sedláků byly osvobozeny od pověrečných přestav a staré pohanské úzkosti. Mnozí apoštolští poslové, kteří se odvážili do nové oblasti, se vraceli do klášteřa otrhaní a potlučení, ale jako legionáři Boží nesli své rány jako slavná vyznamenání.

I v apoštolátě byl Martin svým synům nejlepším příkladem. Žádná cesta mu nebyla příliš dlouhá, žádné počasí příliš špatné, žádný zimní den příliš mrazivý, když šlo o to, být u nemocného nebo zachránit duši. I jako mnich zůstal vojá- kem, nevyhýbal se žádné útra-

pě a námaze, k dílu milosrdenství vyrazil jako do bitvy a po- žehnání Boží ho provázelo.

Chudý lid na venkově vzhlí- žel k otci mnichů s ostychem skoro pověrečným. Pastýři u ohně a rolníci ve svých chý- ších si povídali věci, nad kte- rými žasli, o mimořádných uzdraveních, která způsobila jeho ruka, o zázracích a znamení- ch, ba i o procitnutí mrtvých. A skutečně se na Božím muži plnila slova Pána, který svým učedníkům slíbil moc konat zázraky.

Když se Martin jednou po třech dnech nepřítomnosti vrátil do klášteřa, našel všechny bratry ve velkém zármutku. Mladý katechumen, který se k nim nedávno připojil, v noci zemřel. Otec mnichů byl hlubo- ce ořesen.

„Nechte mě s ním o samo- tě,“ prosil své syny, když vstoupil do cely mrtvého. V tísní svého srdce křičel k Bohu, pak se položil, jako kdysi prorok Eli- zeus, na tělo nebožtíka, přitiskl ruku na ruku, srdce na srdce, a tak jako synovi Sunamitky vrátilo se mladému novici teplo života, krev znovu prou- dila v jeho žilách, vychladlé srdce opět začalo bít a zavřené oči se otevřely.

Šest let zůstal Martin v ti- chu svých lesů, když ho jedno- ho mrazivého zimního dne do- stihla zpráva, že biskup Hilari- us umírá. Hned se vydal na cestu, spěchal sněhovou vánici do Poitiers, přišel právě včas, aby přijal požehnání milovaného pastýře a zatlačil mu oči k poslednímu spánku.

Následky těžké nemoci, je- jíž počátek si přinesl z vyhnan- ství ve Frygii, vyčerpaly životní sílu velkého biskupa, stejně jako neustálý boj o čistotu bož- ského učení.

Martin pro něho truchlil jako pro vlastního otce a nepřestá- val se modlit se svými syny o mír pro jeho duši.

Jednoho letního dne roku 371, právě když Martin dokon-

čil svatou mešní obět, vtrhl do jeho cely muž, který před ním padl na kolena a velmi vzruše- ně volal:

„Otče, přicházím za tebou v nejvyšší nouzi. Má žena leží, je těžce nemocná. Prosím tě, pojď a vlož na ni ruce, aby se zas uzdravila, nebo aspoň v pokoji Božím odešla.“

„Kdo jsi?“ ptal se předsta- vený klášteřa.

„Jmenuji se Rusticus a byd- lím ve městě Caesarodunum. Prosím tě, nemeškej! Každá minuta je drahocenná!“

„Z Caesaroduna přicházíš? To jsi urazil dlouhou cestu. Proč ses ale neobrátíš na pastý- ře svého města? Biskup Lindo- rus je zbožný, svatý muž.“

„Náš biskup je mrtev,“ nařik- kal cizinec. „Před několika týd- ny jsme ho nesli ke hrobu.“

„Dej vám Bůh dobrého a věrného pastýře!“ řekl Mar- tin srdečně. Pak si hodil přes ra- mena plášť a bez váhání násle- doval prosebníka.

„Vrať se, otče!“ zapřísahal ho mnich Felix, který se právě se džbánem vody vracel od studny. „Přijď brzy zpět!“

„Jistě se brzy vrátím,“ usmál se Martin. „Za pár dní jsem zase tady.“ Felix za ním hleděl, do- kud nezmizel v mlze. Nedove- dl si vysvětlit, proč je mu tak těžko u srdce.

Pokračování příště

ALEXANDRINA... – pokračování ze str. 10

úmysl, aby Bůh osvobodil Ale- xandrinu od ďábelských útoků. O své modlitbě vizionářce nic neřekl, ona mu však bezpro- středně po skončení mše sv. sdě- lila, že Bůh nemohl udělit to, o co prosil. „A o co jsem Pána Ježíše prosil?“ pátravě se zeptal kněz. „Aby mě osvobodil od těchto ďábelských útoků,“ od- pověděla. Užaslý P. Pinho od- pověděl: „A vy byste si nepřála mít tuto milost a místo nich při- jímat jiná utrpení?“ Nemocná žena zavrtěla hlavou: „Ne, otče. Spíše se modlete, abych ve všem konala vůli Boží.“

Při jedné příležitosti ořese- ní svědkové tvrdili, že viděli Alexandrinu postel zahale- nou v černotě, ze které se valil kouř a vydával nesnesitelný zá-

pach. Když se jich P. Pinho na to vyptával, byli ochotni prav- divost svého podání stvrdit při- sahau.

Když se po létech stal jejím duchovním vůdcem P. Pasqua- le SDB, dal Deolindě pravomoc, aby ďáblovi přikázala ode- jít, za současného použití svě- cené vody. Tímto prostředkem byla Alexandrina často osvobo- zena od útoků téměř okamžitě.

Asi po deseti letech nepole- vujícího běsnění ji ďábel koneč- ně opustil a působil jen na dál- ku na její představivost, jako by byl přikován a mlátil sebou v bezmocném vzteku a nemohl nebo měl zakázáno znovu na ni sáhnout.

Pokračování příště

Ženská katolická komunita MILES JESU zve všechny mladé ženy (18–35) na duchovní cvičení na pomoc k rozpoznávání duchovního povolání.

Kdy: 20. – 22. 2. 1998. Kde: Brno, Veveří 15 (budova Petrinum). Cena: ubytování + strava 400 Kč (pro studentky možná sleva). Písemné přihlášky do 13. února na adresu:

MILES JESU, P.O. BOX 292, 602 00 Brno, tel. 05/41 24 79 88.

Plán dalších exercicií MILES JESU pro ženy (18–35) na rok 1998 :

24. 4. – 26. 4. 1998 • 12. 6. – 14. 6. 1998
11. 9. – 13. 9. 1998 • 27. 11. – 29. 11. 1998

Přihlášky na adresu: MILES JESU, P.O. BOX 292, 602 00 Brno; tel.: 05/41 24 79 88

Přijímání na ruku

David Prentis

Jako bývalého evangelického faráře, který s rodinou o Velikonocích 1995 přestoupil do katolické církve, mne zajímá současná diskuse o způsobu přijímání eucharistického Ježíše. Poznal jsem praxi v různých evangelických církvích a v katolické církvi v různých zemích.

Evangelické církve obecně nevěří, že se chléb a víno promění v tělo a krev Páně, a vzhledem k tomu, že nemají apoštolskou posloupnost, je jejich nevěra vlastně oprávněná. To ovšem neznamená, že je ta eucharistická slavnost či Večeře Páně pro ně bezvýznamná. Nám mladým kolem 14 let bylo v metodistické církvi v mé rodné Anglii v katechezi řečeno, že když přijímáme chléb a víno při Večeři Páně, přijímáme Pána Ježíše do svých srdcí. Tak byla Večeře Páně nejslavnějšími bohoslužbami vůbec, což bylo zdůrazněno tím, že byla jedinou příležitostí, při které věřící v bohoslužbách poklekli. V různých církvích vyjadřují evangelíci svou eucharistickou zbožnost různými způsoby, ale všeobecně platí, že Večeře Páně jsou pro ně nejvýznamnějšími bohoslužbami.

U katolíků jsem ve Velké Británii pozoroval různé přístupy k přijímání. Tradiční katolíci, ke kterým mám kvůli naší spolupráci v hnutí „Pro život“ nejbližší vztahy, přijímají do úst a přijímají pouze Tělo Páně. Jiní přijímají Tělo Páně na ruku a pokud možno i Krev Páně z kalichu. Tradiční katolíci tyto praxe pevně odmítají. Mezi těmito dvěma směry katolíků je jasná nejednota. Jak jsem slyšel, je v jiných evropských zemích a v USA situace podobná. Když jsme se roku 1991 přistěhovali do Čech, poznal jsem českou katolickou církev. Větší důstojnost ve způsobu slavení mše svaté vůbec a jednotná praxe přijímání mi imponovaly.

Během několika let příprav na přestup do katolické církve nebylo pro mne těžké přijmout víru, že se chléb a víno při mši opravdu proměňují v Tělo a Krev Páně; vždyť je to přímo biblická víra! Nemusel jsem rozhodovat, zda budu přijímat do úst nebo na ruku, protože byla jen jedna možnost. Nicméně jsem musel přemýšlet o tom, co tento pro mne nový způsob, totiž přijímání do úst, má znamenat. Uvažoval jsem, jak naprosto nezvyklý je tento způsob přijímání pokrmu pro zdravého dospělého člověka. Tím způsobem se krmí slabého, starého člověka nebo těžce nemocného pacienta nebo malé dítě. Pro zdravého dospělého člověka vyžaduje tato praxe značnou dávku pokory. Myslel jsem na slova Pána Ježíše o dětech, jak takovým patří Boží království, a hlavně na jeho varování: Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde (Mk 10, 15). Máme být ve svém vztahu k Bohu jako dítě ke svému otci. Je nutno přijmout jeho panství a být poslušný jeho autority. K tomu je potřeba říkat se sám sebe a cvičit v pokoře. V dnešní době, kdy člověk je tak hrdý na své technické vymoženosti, že si myslí, že dovede všechno sám, a buduje samostatnou civilizaci bez Boha, musíme být vděční za každou příležitost cvičit se v pokoře. Cítil jsem toto nebezpečí a byl jsem vděčný za praxi přijímání do úst jako připomínku svého pravého postavení před Bohem. V dnešní době nemůže být dost cvičení pokory!

Po přijetí do katolické církve jsem začal sloužit jako ministrant. Pozoroval jsem přístup různých kněží k svátostnému Ježíši. Všeobecně mají značnou úctu, kterou je možno poznat ze způsobu, jak zacházejí se svátostí. Zvláště velký dojem na mne udělal P. Jan Nerad, novokněz, který přišel k nám do Kladna jako kaplan. Sloužil pouhých šest měsíců, pak byl dalšího půl roku nemocný, než zemřel na leukemii. Když podával věřícím Tělo Páně, moc nedůvěřoval schopnosti nás ministrantů zacházet s patenou. Když někdo nepřišel dost blízko, přistoupil on k němu, aby žádný drobeček svátostné hostie nespádl na zem. Poněvadž často pozoruji takové drobečky na pateně, i když se hostie vůbec nedotýká, chápu tuto opatrnost a smysl pateny. Jenže P. Nerad postupoval až o dva metry, než skončil podávání. Pak purifikoval pateny, obětní misku a kalich tak pečlivě a opatrně, že celá ta operace trvala, jak se mi zdálo, až deset minut. Vypadalo to jako puntíčkářství, ale na mne udělala hlavní dojem jeho veliká úcta k eucharistickému Ježíši, jeho víra v něho a jeho horlivost. Velice si cením jeho svědectví, které pomáhalo prohloubit moji víru.

Pokud nějaký věřící chce přijímat Tělo Kristovo na ruku a přitom k němu zachovat úctu, měl by si uvědomit, že pravděpodobně zůstanou na ruce drobečky svátostné hostie. Musel by logicky prozkoumat dlaň a prsty a případně je olízat. Jiný způsob zachránění těchto drobků neexistuje. Bylo by to hygienické? Myslím si, že by takový věřící raději přijímal do úst, aby si ušetřil zbytečné starosti. Neviděl jsem ostatně jediný případ, kde by některý věřící po přijímání prozkoumal ruce nebo je olízal. Buď si neuvědomují nebezpečí ztráty částek sváté hostie, anebo je jim

to jedno. V každém případě se jedná o ztrátu úcty – nevědomě, nebo i vědomě. Myslí snad někdo, že je celý ten uctivý způsob, jakým kněz dává pozor, aby částičky hostie nezůstaly na jeho prstech nebo na patenách, zbytečný a bezvýznamný? Ale jaký má význam taková opatrnost kněze, když přijímající ji nepraktikují a ani k tomu nemají pořádnou možnost, pokud přijímají na ruku?

Nikdo netvrdí, že je samo o sobě špatné brát svatou hostii do ruky. Dělá to kněz; vždyť někdo musí, a on je k tomu pověřený. Dokonce jsou i kněží, kteří neradi podávají; asi mají obavy, aby neudělali nějakou chybu. Já jsem jako ministrant byl pověřen podáváním jen zřídkka. Měl jsem pocit zodpovědnosti. Jednou mi kněz nařídil během mše svaté podávat Tělo i Krev Páně, přičemž sám zůstal sedět. Musel jsem poslechnout, ale byl jsem nervózní z té zodpovědnosti. Potom jsem se ho zeptal, proč mi ten úkol předal. Řekl, že nám ministrantům chtěl udělat radost. Poněvadž jsem neměl takovou touhu a nebyl jsem řádně k tomu úkolu pověřen, neměl jsem ani zvláštní radost, spíše starost.

Jako evangelíkovi mi byla katolická praxe uchovávat svátost ve svatostánku velice divná. Je to přece směšné chtít zamknout Pána pánů do krabice, když ho ani celý vesmír nestačí obsáhnout! Pak jsem pochopil, že důvod zamykání svatostánku není znemožnit Pánu utéci, ale ochránit ho před zneužitím. Patří to k tajemství víry, že se Pán Ježíš zjevuje „na povel“ kněze pod způsobou chleba a vína, tzn. ještě skromnějším způsobem než při svém vtělení v podobě muže Ježíše z Nazareta. Tenkrát měl alespoň všechny možnosti člověka. Ve svátostné hostii a vínu se zjevuje jako pouhý předmět,

□ Katakomby – škola víry a zkušenost lásky

Jan Pavel II. přijal ve zvláštní audienci členy papežské archeologické komise u příležitosti její plenární schůze, která měla téma: »Křesťanské katakomby a Milostivé léto«.

Komise pracuje již několik let na restauraci četných katakomb na různých místech Itálie a zvláště pak 5 římských katakomb (sv. Kalixta, Šebestiána, Domicily, Priscily a Anežky), k nimž přibudou šesté – sv. Petra a Marcelina.

Papež poukázal na pastorační význam těchto památek, které se mají stát účinným prostředkem katecheze. Katakomby jsou dokladem víry i hluboké solidarity, která sjednocovala všechny, což umožňovalo každému bratru ve víře zajistit důstojný pohřeb. Symbolika katakomb, ve které dominuje formule *In Pace – V pokoji* – je stejně prostá jako výmluvná.

Často se objevuje kotva, člun a ryba, které vyjadřují solidaritu ve víře v Ježíše Krista.

Věřící budou mít možnost navštívit hroby prvních mučedníků, těchto starých sloupů víry, a budou moci při tom vzpomenout i na nespočetné současné mučedníky, kteří jsou vystaveni násilí pro svou věrnost Kristu a jeho evageliu.

V tomto smyslu se připravují také průvodci a návštěvní řády.

-vis-

□ Ekumenismus vyžaduje především modlitbu

Rodělení, které trápí všechny Kristovy učedníky, vyžaduje především mnoho modlitby. Potřebujeme společnou a vytrvalou modlitbu, aby Duch svatý navzdory všem našim slabostem a lidské omezenosti pomohl křesťanům překročit práh nového tisíciletí, když ne jako sjednoceným, tak alespoň přibližujícím se k překonání rozdělení, která vznikla ve druhém

»Je vidět, že ty holubiце milují tento dům a že je to dům pokoje.«

(Jan Pavel II.)

tisíciletí. Nemůžeme se smířit s rozdělením. Církev se musí obrátit s pokornou prosbou k Duchu svatému a prosit ho o milost jednoty pro všechny křesťany.

(Z promluvy Jana Pavla II. na zahájení týdne modliteb za jednotu křesťanů)

□ Nejvyšší soud

17. října byl ve Vatikáně zahájen nový »soudní rok«. Jan Pavel II. při té příležitosti zdůraznil potřebu řešit problémy na poli manželství, což vyžaduje inteligentní pozornost a využi-

tí pokroku humanitních věd ve světle křesťanského zjevení, tradice a učitelského úřadu církve. Právo musí respektovat také jiné disciplíny – morální, historické a náboženské.

□ 21. února, v předvečer svátku Katedry sv. Petra jmenuje Jan Pavel II. 20 nových kardinálů. Další dva budou jmenováni »in pecore«, protože v podmínkách, kde se nacházejí, by to mohlo jejich veřejné jmenování znamenat jejich ohrožení.

L'Osservatore Romano

Přijímání na ruku – pokračování ze str. 12

který je naprosto pasivní. Je úplně bezmocný; dává se nám na pospas, dává se nám do péče. Je pochopitelné, že církev během staletí vyvinula pravidla, která mají zabezpečit důstojné zacházení se svátostným Ježíšem. Ale i přes všechnu opatrnost je stále možné, že se drobčky svaté hostie ztrácejí, anebo že se Krev Kristova omylem rozleje na oltář nebo na zem. Určitě existuje řádný způsob, jak v takové situaci jednat. Hlavně, že se to stane jako nehoda a ne schválně, takže Pán snad není uražen. Horší bylo, když jeho krev tekla na zem na Golgotě. Stalo se to z úmyslu hříšných lidí. Samozřejmě mají být i takové nehody zcela výjimečné.

Ale praxe přijímání na ruku otevírá cestu pro další možné zneuctívání Pána. Již před mnoha lety jsem pochopil, že kato-

lická bohoslužba je mnohem bohatší než evangelická. Katolík chválí Boha nejen mozky a srdcem, ale i tělem. Nejenže poslouchá kázání, zpívá a modlí se; kostel je bohatě ozdoben sochami a obrazy, bohoslužby jsou plny symbolů a věřící používá víc tělesných postojů a gest při chválení Boha. Evangelíci odmítli sochy a obrazy ze strachu před nebezpečím modloslužby, takže evangelické kostely bývají neozdobené a jednoduché. Je málo symbolů a věřící bývají, snad s výjimkou charismatických sborů, během bohoslužeb relativně nepohybliví. Katolická církev je právě citlivá na význam symboliky a gest. Rozumí, že gesta nejen vyjadřují víru a zbožnost věřících, ale také ji formují.

V tomto světle je užitečné se podívat na oba způsoby podá-

vání. Člověk, který přijímá na ruku, vezme svatou hostii do prstů a dá ji do úst, to je, vezme svého Pána a Boha do svých prstů. V Bibli je pravice Hospodina symbolem jeho moci a činnosti. I člověk ovládá svůj svět svými rukama, bere do nich nástroje, vykonává svou činnost a svou moc. Mít někoho ve své ruce znamená mít ho ve své moci. Mít Boha ve své ruce, mít ho pod kontrolou právě odpovídá představám dnešního bezbožného světa – ne nechme se klamat; neutrální stát znamená v praxi ateistický stát, ve kterém je Bůh pouze koníčkem jednotlivce. A co je to za boha, kterého já držím v ruce?! Nemůže to být přece pravý mocný Bůh, můj Pán! Ne tvrdím, že ti, kteří přijímají na ruku nutně takto myslí, ale řeč těla má svou moc a působí podvědomě. Člověk přijímající do úst není aktivní, ale pasivně přijímá celou svou bytostí.

Dobře, ale co kněz, který přece bere svého Pána běžně do ruky? Jsou kněží, kteří s tím mají své problémy, jak jsem shora naznačil. Na jedné straně je to Bůh, který se jeví ve formě naprosté slabosti a odevzdanosti; na druhé straně je to přece Pán pánů, před kterým se můžeme jen klanět. Když ho bereme mezi prsty, máme v ruce živý oheň. Všichni, i kněží musí dávat pozor na to, aby nepřijímali Pána nehodně. Je potřeba smířit se se svým bratrem, ale také zachovávat úctu ke svému Pánu; ty dvě věci souvisejí. Kněz a do určité míry i ministrant jsou chráněni tím, že je celý úkon sloužení mše svaté se svými předpisy směřuje k účtě k eucharistickému Pánu. Navíc stojí celý život kněze pod znamením poslušnosti – vůči biskupovi a přes biskupa vůči Pánu Ježíši, hlavě církve.

Dokončení příště

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

MESIÁŠ – POMAZANÝ DUCHEM SVATÝM

15. Uskutečňuje se také až do důsledku poslání Mesiáše, to je toho, který obdržel plnost Ducha svatého pro vyvolený Boží lid a pro celé lidstvo. „Mesiáš“ znamená doslova „Christos“, to je „Pomazaný“, a v dějinách spásy znamená „pomazaný Duchem svatým“. Taková byla prorocká tradice ve Starém zákoně. Podle ní řekne Šimon Petr v domě Korneliově: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo... po celém Judsku: jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta“ (50). Od těchto Petrových slov a od mnoha jiných podobných (51) se musíme vrátit především k proctví Izaiášovu, nazývanému někdy „pátým

evangeliem“ nebo „evangeliem Starého zákona“. Izaiáš naráží na příchod tajemné osobnosti, kterou bude novozákonní zjevení ztotožňovat s Ježíšem, a spojuje její postavu a poslání se zvláštním působením Ducha Božího – Ducha Páně. Slyšme prorocká slova: „Vyzadí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů. Spočine na něm Duch Hospodinův: Duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázň před Hospodinem“ (52). Tento text je důležitý pro celou pneumatologii Starého zákona, protože je jakoby mostem mezi starým biblickým pojetím „ducha“, chápaného především jako „charismatický dech“, a „Duchem“ jako osobou a jako darem, darem zkrze osobu. Mesiáš z rodu Davidova („z pahýlu

Jesse“) je právě ona osoba, na které „spočine“ Duch Páně. Je jasné, že v tomto případě se ještě nemůže mluvit o zjevení Utěšitele. Nicméně, se zastřeným náznakem postavy budoucího Mesiáše se takřka otevírá cesta, na níž je připravováno plné zjevení Ducha svatého v jednotě trojičního tajemství, které nakonec vyjde najevo v nové úmluvě.

16. Právě Mesiáš je touto cestou. Ve Starém zákoně bylo pomazání vnějším symbolem daru Ducha. Mesiáš, spíše než kterákoli jiná pomazaná postava Starého zákona, je onen jediný veliký Pomazaný samotným Bohem. Je Pomazaný v tom smyslu, že má plnost Božího Ducha. On je také prostředníkem při udělování tohoto Ducha všemu lidu. Vskutku, zde máme jiná slova prorocká: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych při-

nesl chudým radostnou zvěst, obvázal raněná srdce, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, vyhlásil milostivé léto Páně“ (53). Pomazaný je také poslán „s Duchem Páně“: „Nyní mě poslal Pán zároveň se svým Duchem“ (54). Podle Izaiášovy knihy je Pomazaný a Poslaný spolu s Duchem Páně také vyvolený Pánův Služebník, na kterém spočívá Boží Duch: „Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž mám zalíbení. Vložil jsem na něj své-

Albánie – těžce zkoušená země

Koncem minulého roku jsem vedl z pověření generálního tajemníka Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) českou delegaci do Albánie. Naše mise měla zjistit současný stav ve společnosti, která celá desetiletí trpěla komunistickým diktátem a od roku 1964 byla výlučně ateistická. Kromě výstředností – například žádný občan nesměl vlastnit automobil, takže v celé zemi existovalo jen 300 aut, která užívali funkcionáři – došlo i k tvrdým proticírkevním razím. Kněží byli uvězněni, církev živořila v podzemí, represálie ze strany státu se stupňovaly. Za tajně odslouženou mši svatou čekal duchovního provaz, v lepším případě doživotí. Chrám byly zbourány nebo přestavěny a použity k jiným účelům.

Po skončení pracovních jednání jsem se těšil na přijetí u otce arcibiskupa R. Mirdity v jeho dřevěné vilce v Tiraně. Ten se vrátil do vlasti před pěti lety z Ameriky, aby se ujal nelehkého úkolu – obnovit víru v zemi, kde se nezachoval jediný kostel a kde dobu před nástupem ateismu v zemi pamatují již jen dva staří kněží, kteří zázrakem přežili třicetileté vězení. „Za uplynulých šest let jsme postavili 60 nových kostelů,“ řekl mi otec arcibiskup. „V šesti

diecézích slouží 31 kněží, kteří k nám přišli z Argentiny a z Polska. Seminář zavřeli komunisté už v roce 1946, znovu jsme ho mohli otevřít po 45 letech. Dnes v něm studuje 136 kandidátů kněžství, první budou vysvěceni až v roce 2000.“

Při setkání s věřícími této tak těžce zkoušené země jsem si uvědomil, jaké nebezpečí v sobě přináší každá diktatura a touha po moci. Historické jádro Tirany bylo sice za komunistického režimu zcela zničeno, ale uprostřed hlavního města vyrostla kamenná pyramida – monumentální hrobka ateistického vůdce Envera Hodži. V tomto mauzoleu stála po celá léta rakev s ostatky člověka, který se postavil proti Bohu. Pyšný a sebevědomý si chtěl zajistit nesmrtelnou slávu. Při pohledu na kamenný stánek zpupnosti jsem si vzpomněl na proctví Daniela, které také citoval Pán Ježíš v podoběnství o zkouškách na konci času – kdy bude vztyčena ohybná modla pustošitele, který se stane pronásledovatelem Božího lidu a jemuž se budou klanět zástupy. A mnozí odpadnou od víry. Dnes je bývalý diktátor pohřben tam, kam patří – na hřbitově. A z hrobky evropského „faraóna“ zřídili vkusné výstaviště. Po stěnách pyramidy lezou k vrcholu albánské děti, které ji užívají

jako skluzavku. Země, v níž se roku 1910 narodila Agnes Gouxha Bojaxhiuová, známá světu jako matka Tereza, opět může svobodně naslouchat Božímu slovu. Dnes je v zemi 20 % pravoslavných, 10 % římských katolíků a 70 % muslimů.

*Dr. Jiří Karas, poslanec Parlamentu ČR
a předseda stálé delegace OBSE*

KŘESŤANSKÝ INSTITUT OSTRAVA

**AKCE KIO – ÚNOR 1998
FARNÍ BUDOVA – MORAVSKÁ OSTRAVA,
NÁM. MSGRE ŠRÁMKA 4**

ČTVRTEK 12. ÚNORA V 16.30 HOD.

Setkání křesťanských pedagogů
Působení Ducha svatého v dějinách spásy
(pokračování)

Přednáší P. Petr Šustáček

ÚTERÝ 10. ÚNORA V 16.30 HOD.

Setkání křesťanských inženýrů
a ekonomů. Filosofické aspekty současného
rozvoje matematiky.

Přednáší doc. dr. Ing. Ivan Křivý, CSc.

STŘEDA 11. ÚNORA V 16.30 HOD.

Setkání katolických lékařů
O té naší české krizi – a co dál?
Přednáší ThDr. Josef Hromádka

**SALEZIÁNSKÉ STŘEDISKO
MLÁDEŽE DON BOSKO
OSTRAVA, VÍTKOVICKÁ ULICE**

PÁTEK 20. ÚNORA V 17.15 HOD.

Setkání křesťanských pedagogů
Svatý Jan Sarkander a dnešek
Přednáší Jiří Pala

ho ducha“ (55). Je známo, že Pánův služebník je zjevován v Izaiášově knize jako pravý muž bolesti: Mesiáš, trpící za hříchy světa (56). A zároveň on je ten, jehož poslání přinese celém lidstvu opravdové plody spásy: „On přinese právo národům...“ (57); stane se „smlouvou lidu a světlem národů...“ (58), „aby nesl mou spásu až do končin země“ (59). Protože: „Můj duch, který na tobě spočívá, a má slova, která jsem vložil do tvých úst, nezmizí z tvých úst ani z úst tvého semene, ani z úst semene tvého semene od tohoto času až na věky“ (60). Prorocké texty zde uvedené máme číst ve světle evangelia – jako zase Nový zákon nabývá zvláštního objasnění z obdivuhodného světla, obsaženého v těchto textech starozákonních. Prorok představuje Mesiáše jako toho, který přichází v Duchu svatém, jako toho, který má pl-

nost tohoto Ducha v sobě a zároveň pro druhé, pro Izraele, pro všechny národy, pro celé lidstvo. Plnost Božího Ducha je doprovázena mnohonásobnými dary, dobry pro spásu, určenými zvláště chudým a trpícím, všem, kdo těmto darům otevřou svá srdce – někdy prostřednictvím bolestných zkušeností své existence, ale především s vnitřní disponovatelností, která pochází z víry. To zahlédli starý Simeon, „muž spravedlivý a zbožný“, na kterém byl Duch svatý ve chvíli, kdy byl Ježíš uveden do chrámu. Spatřil v něm „spásu, připravenou přede všemi národy“ za cenu velikého utrpení – kříže – které bude muset podstoupit spolu se svou matkou (61). Ještě lépe to zahlédla Panna Maria, která „počala z Ducha svatého“ (62). Zahlédla to, když uvažovala v srdci o „tajemstvích Mesiáše, k němuž byla přidružená“ (63).

17. Zde je třeba zdůraznit, že „Duch Páně“, který „spocíne“ na budoucím Mesiáši, je především Boží dar daný osobě tohoto Pánova Služebníka. Sám však není osobou, oddělenou od jiných a existující sama o sobě, protože působí z vůle Pána, v síle jeho rozhodnutí nebo volby. Ve smyslu Izaiášových textů spásonosná činnost Mesiáše, Pánova Služebníka, zahrnuje sice působení Ducha svatého, uplatňované prostřednictvím jeho samého (totiž Mesiáše), ale v kontextu Starého zákona je cizí rozlišovat subjekty neboli božské osoby tak, jak existují v trojičním tajemství a jsou pak zjeveny v Novém zákoně. Jak u Izaiáše, tak v celém Starém zákoně je osobitost Ducha svatého úplně skrytá. Je skrytá ve zjevení jediného Boha i v předpovědi o budoucím Mesiáši.

- Poznámky:**
36 Srov. 1 Jan 4,8,19
37 Srov. 1 Kor 2,10
38 Srov. sv. Tomáš Akvinský, Summa Theolog. I. qq, 37–38
39 Řím 5,5
40 Jan 16,4
41 Gen 1,1 a n.
42 Gen 1,26
43 Řím 8,19–22
44 Jan 16,7
45 Gal 4,6; srov. Řím 8,15
46 Srov. Gal 4,6; Fil 1,19; Řím 8,11
47 Srov. Jan 16,6
48 Srov. Jan 16,20
49 Srov. Jan 16,7
50 Sk 10,37 a n.
51 Srov. Lk 4,16-21; 3,16; 4,14; Mk 1,10
52 Iz 11,1-3
53 Iz 61,1 a n.
54 Iz 48,16
55 Iz 42,1
56 Srv. Iz 53,5-6.8
57 Iz 42,1
58 Iz 42,6
59 Iz 49,6
60 Iz 59,21
61 Srov. Lk 2,25-35
62 Srov. Lk 1,35
63 Srov. Lk 2,19.51

(Pokračování příště)

Liturgická čtení

Neděle 8. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 6,1–2a.3–8
 Ž 138 (137),1–2a.2bc+3.4–5.7c–8 Odp.: 1c
 2. čt.: 1 Kor 15,1–11
 Ev.: Lk 5,1–11

Pondělí 9. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 8,1–7.9–13
 Ž 131,6–7.8–10 Odp.: 8a
 Ev.: Mk 6,53–56

Úterý 10. 2. – památka sv. Scholastiky

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
 Ž 83,3.4.5+10.11 Odp.: 2
 Ev.: Mk 7,1–13

Středa 11. 2. – nez. pam. P. Marie Lurdské

1. čt.: 1 Král 10,1–10
 Ž 36,5–6.30–31.39–40 Odp.: 30a
 Ev.: Mk 7,14–23

Čtvrtek 12. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,4–13
 Ž 105,3–4.35–36.37+40 Odp.: 4a
 Ev.: Mk 7,24–30

Pátek 13. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,29–32;12,19
 Ž 80,10–11ab.12–13.14–15 Odp.: srov. 11a.9a
 Ev.: Mk 7,31–37

Sobota 14. 2. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 12,26–32;13,33–34
 Ž 105,6–7a.19–20.21–22 Odp.: 4a
 Ev.: Mk 8,1–10

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8.2.	PO 9.2.	ÚT 10.2.	ST 11.2.	ČT 12.2.	PÁ 13.2.	SO 14.2.
Antifona	812	826	1741	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	763

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	1742	857	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1743	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	692	831	1307	1308	877	894	1669
Prosby	817	831	1744	861	878	894	1655
Záv. modlitba	692	832	1307	1308	878	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

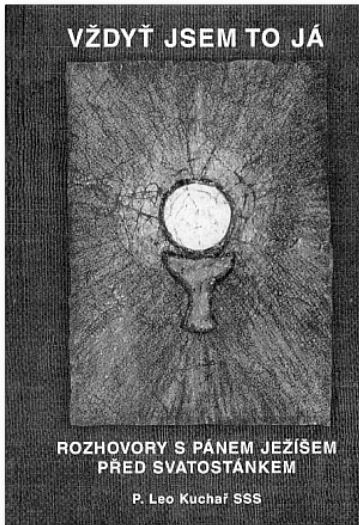
SO

Hymnus	807	821	837	1746	867	883	900	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1749	871	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	840	1750	1308	887	904	693
Prosby	811	826	841	1750	872	888	904	918
Záv. modlitba	692	692	841	1307	1308	888	904	693
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

VŽDYŤ JSEM TO JÁ

Rozhovory s Pánem Ježíšem před svatostánkem
P. Leo Kuchař SSS

Tato knížka by chtěla zopakovat zvolání sv. Jana: TO JE PÁN! Břeh, na kterém Ježíš čeká, je kromě jiného také svatostánek našeho kostela, svatostánek **každého** katolického kostela. Chce také vyvolat reakci sv. Petra: Radostně se rozběhnout k místu setkání s Pánem.

Eucharistické klanění je – podobně jako slavení mše svaté – pokračováním velikonočního setkání s Ježíšem Kristem, který vstal z mrtvých, který žije a který je zde.

Tato knížka obsahuje podněty a návrhy k rozhovorům s Ježíšem, „zcela pravdivě a podstatně“ přítomným ve svátosti oltářní.

Adorace obsažené v této knížce jsou vhodné jak pro soukromou pobožnost, tak i pro pobožnost společnou.

(Cit. z úvodní části knihy.)

Knihu vydalo nakladatelství Cesta, formát A6, 541 stran, cena 135 Kč.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

Matice cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vytváří administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno Slovenské pošty, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Placeno převodem
706 035

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1